ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ) ΤΗΣ 11ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France «Usinor» κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Χάλυβας — ποσοστώσεις παραγωγής»

Υπόθεση 103/83

Περίληψη

ΕΚΑΧ — Παραγωγή — Σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα — Επιχειρήσεις τις οποίες αφορά — Όμιλος συγκεντρωμένων επιχειρήσεων — Έννοια — Αναφορά στο άρθρο 66 της Συνθήκης — Βάσιμη — Αποδέκτης των ποσοστώσεων — Επιχείρηση που διευθύνει τις δραστηριότητες του ομίλου στο επίπεδο της παραγωγής

(Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθ. 58, 66 και 80· απόφαση 1696/82, άρθρο 2, παράγραφος 4)

Η Επιτροπή δεν υπερέβη την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με το να αποφασίσει, για πρακτικούς λόγους, να επιλέξει ως αποδέκτη των ποσοστώσεων την επιχείρηση που διευθύνει τη δραστηριότητα του ομίλου στο επίπεδο της παραγωγής· εξάλλου, η μέθοδος αυτή επιτρέπει στην επιχείρηση να προβαίνει στην κατανομή των ποσοστώσεων εντός του ομίλου που να ανταποκρίνεται καλύτερα στην αποτελεσματική διαχείριση της παραγωγής. Έτσι, επιλέγοντας με την απόφαση της 1696/82 ως αποδέκτη του συστήματος ποσοστώσεων τον όμιλο συγκεντρωμένων επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή δεν απέστη καθόλου από τον ορισμό της επιχείρησης του άρθρου 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως αποσαφηνίστηκε ο ορισμός αυτός κυρίως με τη νομολογία του Δικαστηρίου, εξυπακουομένου ότι, με την απόφαση αυτή, δεν θίγεται ούτε η χωριστή νομική προσωπικότητα των επιχειρήσεων του ομίλου ούτε η ευχέρειά τους να κινούν ατομικά ένδικες διαδικασίες που τις αφορούν.

Στην υπόθεση 103/83,

UNION SIDERURGIQUE DU NORD ET DE L'EST DE LA FRANCE «USINOR», εκπροσωπούμενη από τη Lise Funck-Brentano, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Marlyse Neuen-Kauffman, 21, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τον Frank Benyon, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να αυξήσει την ποσόστωση της προσφεύγουσας για τα προϊόντα της κατηγορίας V και της κατηγορίας Ιδ, για το δεύτερο τρίμηνο του 1983,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, και T. Koopmans, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοίκησης

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Περιστατικά και διαδικασία

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή, με την απόφαση 1696/82/ΕΚΑΧ της 30ής Ιουνίου 1982, (ΕΕ L 191, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε τελευταία με την απόφαση 87/83/ΕΚΑΧ, της 12ης Ιανουαρίου 1983 (ΕΕ L 13, σ. 9), παρέτεινε το σύστημα επιτήρησης και το νέο σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των βιομηχανικών επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας.

Με την απόφαση 379/83/ΕΚΑΧ, της 16ης Φεβρουαρίου 1983 (ΕΕ L 45, σ. 19), η Επιτροπή καθόρισε τα εφαρμοστέα ποσοστά μείωσης για το δεύτερο τρίμηνο του 1983 και κοινοποίησε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1983, τις προσοστώσεις που χορηγήθηκαν στον

όμιλο επιχειρήσεών της για το δεύτερο τρίμηνο του 1983.

Με την απόφαση 950/83/ΕΚΑΧ, της 20ής Απριλίου 1983 (ΕΕ L 104, σ. 19), η Επιτροπή τροποποίησε τα εφαρμοστέα ποσοστά μείωσης για το δεύτερο τρίμηνο του 1983. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τις νέες ποσοστώσεις παραγωγής και παράδοσης για το δεύτερο τρίμηνο του 1983.

Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Ιουνίου 1983. Η έγγραφη διαδικασία εξελίχτηκε κανονικά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υπόθεσης στο πρώτο τμήμα χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί την ακύρωση της από 27 Απριλίου 1983 αποφάσεως της Επιτροπής διότι:

1. Με την απόφαση κοινοποιήθηκαν στην Usinor ποσοστώσεις για τα προϊόντα της κατηγορίας V, ενώ άλλη επιχείρηση έπρεπε να είναι ο αποδέκτης της κοινοποιήσεως.

2. Ακόμη και αν η Επιτροπή φρονούσε ότι η κοινοποίηση έπρεπε να γίνει προς την προσφεύγουσα, όφειλε να είχε θεωρήσει την εταιρία Alpa ως χωριστή εταιρία κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και να προσαρμόσει τις ποσοστώσεις της για το προϊόν της κατηγορίας V, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 14, παράγραφος 3, της αποφάσεως 1696/82.

3. Η Επιτροπή παρέξη τις υποχρεώσεις της, καθορίζοντας σε ανεπαρκές επίπεδο τους θετικούς συντελεστές μειώσεως που εφαρμόζονται επί των προϊόντων της κατηγορίας Ιδ με τη γενική απόφαση 950/83 και χορηγώντας στην προσφεύγουσα, κατ' εφαρμογή της γενικής αυτής αποφάσεως, ποσοστώσεις που δεν αρκούσαν για να μπορέσει να αντιμετωπίσει μια σημαντικά αυξημένη ζήτηση από τις βαθιές μεταβολές που επήλθαν στην αγορά.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακύρωσης της απόφασης ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — Τα προϊόντα της κατηγορίας V

Τα προϊόντα της κατηγορίας V για τα οποία γίνεται λόγος είναι ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, που παράγονται από μια θυγατρική της προσφεύγουσας, την εταιρία Alpa. Κατά την προσφεύγουσα, κακώς η Επιτροπή κοινοποίησε στην εταιρία Usinor τις ποσοστώσεις που προορίζονταν για την εταιρία Alpa, η οποία αποτελεί χωριστό νομικό πρόσωπο, κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, και ανεξάρτητη οικονομική μονάδα εντός του ομίλου Usinor. Η χωριστή αυτή εταιρία εντός του ομίλου Usinor είναι η μόνη επιχείρηση του ομίλου που παράγει ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής. Με επιστολή της 23ης Φεβρουαρίου 1983, η εταιρία ζήτησε από την Επιτροπή να τύχει της προσαρμογής που προβλέπει το άρθρο 14 της απόφασης 1696/82 για το πρώτο τρίμηνο του 1983. Στην επιστολή αυτή δεν δόθηκε απάντηση. Η εταιρία Alpa επανέλαβε την αίτησή της, για το δεύτερο τρίμηνο του 1983, με επιστολή της 26ης Μαΐου 1983.

Το άρθρο 14 της απόφασης 1696/82, όπως ίσχυε το 1983, προέβλεπε τη δυνατότητα προσαρμογής των ποσοστώσεων όσον αφορά την κατηγορία V, αν:

— η συνολική παραγωγή των προϊόντων, που προβλέπονται στο άρθρο 1, δεν υπερέβη τους 700 000 τόνους το 1981, και

— η παραγωγή των κατηγοριών IV, V και VI περιλαμβάνει τουλάχιστον το 90 % της συνολικής παραγωγής της επιχείρησης κατά το 1981, και

— η παραγωγή της κατηγορίας V αντιπροσωπεύει το 30 % τουλάχιστον της παραγωγής των κατηγοριών IV, V και VI κατά το 1981, και

— το ποσοστό μείωσης της κατηγορίας V υπερβαίνει το 40 %.

Η εταιρία Alpa, η οποία παράγει μόνο ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που θέτει το προαναφερόμενο άρθρο 14. Αντίθετα, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να τύχει της εν λόγω δυνατότητας προσαρμογής, εφόσον η συνολική παραγωγή της, κατά το 1981, των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 της απόφασης υπερέβη το όριο των 700 000 τόνων.

Το άρθρο 14 είχε ως σκοπό να βοηθήσει τις μικρές επιχειρήσεις, καθώς και τις επιχειρήσεις που είναι ειδικευμένες στα προϊόντα των κατηγοριών IV, V και VI, να αντιμετωπίσουν τις εξαιρετικές δυσχέρειες που υπήρχε κίνδυνος να συναντήσουν λόγω των προβλεπόμενων υψηλών ποσοστών μείωσης για τα προϊόντα αυτά. Τα ποσοστά μείωσης των προϊόντων της κατηγορίας V ανήλθαν σε 43 % και 50 % κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1983. Η εταιρία Alpa, η μόνη του ομίλου Usinor που είναι εγκατεστημένη στην περιοχή του Παρισιού και που παράγει ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, αναγκάστηκε να αποφασίσει τεσσάρων τουλάχιστον εβδομάδων «αναγκαστική αργία» κατά τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1983. Οι εργαζόμενοι σ' αυτήν ως μισθωτοί δεν μπορούσαν να απασχοληθούν σε άλλη επιχείρηση του ομίλου και η εκμετάλλευση της επιχείρησης κατέστη ελλειμματική.

Η εταιρία Alpa συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 14. Εκτός από την εξατομικευμένη παραγωγή της, η Alpa έχει νομική προσωπικότητα. Η εταιρία έχει το δικό της καταστατικό, καταρτίζει το δικό της ισολογισμό, η ίδια καταβάλλει τον ΦΠΑ στη γαλλική φορολογική αρχή, πωλεί απευθείας στην αγορά, ακόμη και στους ανταγωνιστές του ομίλου Usinor, και αποφασίζει για τις δικές της επενδύσεις με πλήρη ανεξαρτησία. Κατά το γαλλικό δίκαιο, είναι επιχείρηση τόσο κατά τη νομική όσο και κατά την οικονομική έννοια του όρου.

Το ίδιο ισχύει και από πλευράς κοινοτικού δικαίου, όπου η έννοια της επιχείρησης καθορίζεται με το άρθρο 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Η προσφεύγουσα παραπέμπει στον ορισμό της επιχείρησης και στη διαφορά της σε σχέση με τον όμιλο, την οποία διευκρίνισε το Δικαστήριο με τις αποφάσεις του της 22ας Μαρτίου 1961 (υποθέσεις 42 και 49/59, *SNUPAT* κατά *Ανωτάτης Αρχής*, Recueil 1961, σ. 103) και της 13ης Ιουλίου 1962 (υποθέσεις 17 και 20/61, *Klöckner και Hoesch* κατά *Ανωτάτης Αρχής*, Recueil 1962, σ. 617). Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η έννοια της επιχείρησης, κατά τη Συνθήκη, ταυτίζεται με την έννοια των φυσικών ή νομικών προσώπων. Η εταιρία Alpa πρέπει να θεωρηθεί ως αυτοτελής επιχείρηση, αν ληφθεί υπόψη η πλήρης έλλειψη δεσμών οικονομικής και τεχνικής φύσεως με τον όμιλο Usinor.

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82, κατά το οποίο ο όμιλος συγκεντρωμένων επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, πρέπει να θεωρείται ως μία και μόνη επιχείρηση. Η Επιτροπή δεν μπορεί να εφαρμόσει τον ορισμό του ομίλου επιχειρήσεων, που έδωσε η Συνθήκη στο πλαίσιο της κανονιστικής ρύθμισης των συγχωνεύσεων και των συγκεντρώσεων, σε καταστάσεις διάφορες από εκείνες που αναφέρονται στο άρθρο 66 και να αγνοήσει τις διατάξεις της Συνθήκης και τη νομολογία του Δικαστηρίου. Σχετικά, το Δικαστήριο τόνισε με

την προαναφερόμενη απόφασή του *SNUPAT* ότι, για να γίνει δεκτό ότι πολλές χωριστές εταιρίες μπορούν να αποτελέσουν ενιαία επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης, η Συνθήκη πρέπει να περιέχει ρητή σχετική διάταξη. Ελλείψει τέτοιας διάταξης, δεν μπορεί να συναχθεί τεκμήριον ότι δύο χωριστές και αυτοτελείς εταιρίες μπορούν να αποτελέσουν ενιαία επιχείρηση κατά την έννοια της Συνθήκης.

Κατά την προσφεύγουσα, εφόσον οι επιχειρήσεις διατηρούν τη νομική τους προσωπικότητα, είναι υποκείμενα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος να ζητούν προσαρμογή των ποσοτήτων αναφοράς της κατηγορίας V — ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής — κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, τρίτη περίπτωση, της απόφασης 1696/82. Το γεγονός ότι η εταιρία Alpa δεν αναγνωρίζεται ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 εισάγει δυσμενή διάκριση μεταξύ της εταιρίας Alpa, θυγατρικής του Usinor, και των άλλων μονοπαραγωγικών επιχειρήσεων, οι οποίες απολαύουν της προσαρμογής.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι δεν αμφισβητείται ότι η Alpa και ο όμιλος Usinor αποτελούν συγκέντρωση επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης. Η Επιτροπή δέχεται ότι η Alpa — είναι επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης.

Το ζήτημα είναι κατά πόσον η διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 4, κατά την οποία «κατά την έννοια της παρούσης αποφάσεως, μία συγκέντρωση επιχειρήσεων, νοείται ως μία μόνη επιχείρηση . . .» είναι παράνομη.

Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η Συνθήκη της παρέχει ευρεία διακριτική εξουσία όσον αφορά τη θέσπιση κανόνων για το σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής. Η Επιτροπή όφειλε να ασκήσει την εξουσία που της παρέχει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά τρόπο αντικειμενικό και χωρίς διάκριση. Για την καλή εφαρμογή του συστήματος ποσοστώσεων, το κριτήριο, σύμφωνα με το οποίο το εν λόγω σύστημα εφαρμόζεται και στις συγκεντρωμένες επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, είναι αντικειμενικό και πρόσφορο.

Η συγκέντρωση επιχειρήσεων χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι μια ή περισσότερες επιχειρήσεις υπόκεινται στον έλεγχο άλλης επιχείρησης. Η ύπαρξη ελέγχου συνεπάγεται τη δυνατότητα επηρεασμού των αποφάσεων μιας άλλης επιχείρησης στο βιομηχανικό και εμπορικό τομέα. Για να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του συστήματος ποσοστώσεων, πρέπει να ορίζεται ως αποδέκτης του συστήματος εκείνος ο οποίος έχει τη δυνατότητα να καθορίζει τη δραστηριότητα της επιχείρησης στο επίπεδο της παραγωγής.

Αν προβλέπονταν ποσοστώσεις παραγωγής για κάθε επιμέρους επιχείρηση, θα αμφισβητούνταν τα δικαιώματα της επιχείρησης που εξασφάλισε τον έλεγχο των συγκεντρωμένων επιχειρήσεων και θα παραβιαζόταν έτσι η αρχή του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά την οποία οι συγκεντρώσεις επιχειρήσεων είναι νόμιμες. Στην πραγματικότητα, η ποσόστωση παραγωγής που καθορίζεται για το σύνολο του ομίλου παρέχει μεγαλύτερη ελαστικότητα στο σύστημα. Οι παραγωγές που πραγματοποιούνται κατά την περίοδο αναφοράς αθροίζονται για τις επιχειρήσεις που απαρτίζουν τον όμιλο. Πάντως, επιτρέπεται στον όμιλο να κατανέμει κατά βούληση, μεταξύ των διαφόρων επιχειρήσεων, τις καθορισμένες ποσοστώσεις παραγωγής. Έτσι, ο όμιλος απολαύει ενός σημαντικού πλεονεκτήματος σε σχέση με την ατομική επιχείρηση, η οποία έχει απλώς την ευχέρεια να μεταβάλλει ή να αυξάνει, με ανταλλαγή ή με αγορά, τις ποσοστώσεις που της έχουν χορηγηθεί. Η απόφαση 1696/82 λαμβάνει έτσι υπόψη τον ουσιαστικό σκοπό στον οποίο αποβλέπει η συγκέντρωση επιχειρήσεων και που συνίσταται στην πραγματοποίηση, χάρη στην ειδίκευση εντός

του ομίλου, της ορθολογικής οργάνωσης των δραστηριοτήτων.

Ο όμιλος συγκεντρωμένων επιχειρήσεων δεν διαφέρει από μια επιχείρηση η οποία, μολονότι συνιστά ένα και μόνο νομικό πρόσωπο, διαθέτει πολλές εγκαταστάσεις παραγωγής. Το καθεστώς που θεσπίζει η δημόσια αρχή πρέπει να προσανατολίζεται σύμφωνα με τις πραγματικές δομές και οικονομικές δραστηριότητες. Με τα συστήματα ποσοστώσεων επιδιώκεται ο καθορισμός της δομής και του όγκου της μελλοντικής παραγωγής, σύμφωνα με τη δομή και τον όγκο της παραγωγής που διαπιστώθηκε στο παρελθόν. Για έναν όμιλο συγκεντρωμένων επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η παραγωγή που διαπιστώθηκε κατά την περίοδο αναφοράς είναι το αποτέλεσμα αποφάσεων οι οποίες ελήφθησαν στο πλαίσιο της κοινοπραξίας και που προσδιορίστηκαν από το συμφέρον της τελευταίας.

Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, παρά το ότι η Alpa συνέβαλε στην πραγματοποίηση των παραγωγών αναφοράς του πρώτου συστήματος ποσοστώσεων κατά 55 % περίπου και οι άλλες επιχειρήσεις που ανήκουν στον όμιλο Usinor κατά 45 %, η Alpa πραγματοποίησε 93 % της παραγωγής υπό το καθεστώς της απόφασης 1696/82, η δε ετήσια έκθεση του ομίλου Usinor για το 1982 αναφέρει την πλήρη μεταφορά της παραγωγής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής του ομίλου στην Alpa. Ο όμιλος Usinor μπόρεσε έτσι να επωφεληθεί από τη μεγάλη ελαστικότητα του συστήματος, συγκεντρώνοντας την παραγωγή των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος στη θυγατρική αυτή εταιρία. Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει λόγος για εξαιρετικές δυσχέρειες της Alpa, όταν με την ετήσια έκθεση διαπιστώνονται καλά αποτελέσματα για τη θυγατρική αυτή εταιρία το 1982, η οποία είχε θετικά αποτελέσματα σε σχέση με τα προηγούμενα έτη. Οι ποσοστώσεις των 141 129 τόνων της κατηγορίας V, για το δεύτερο τρίμηνο του 1983, αντιπροσωπεύουν 6αθμό εκμεταλλεύσεως της παραγωγικής ικανότητας 65,8 % σε σχέση με τις ετήσιες ικανότητες 250 000 τόνων της Alpa επομένως, 62 500 τόνους ανά τρίμηνο.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Usinor, λαμβάνοντας υπόψη την προηγούμενή της συμπεριφορά, δεν δικαιούται να αμφισβητήσει τις ποσοστώσεις της. Η Usinor παρέσχε τα στοιχεία παραγωγής για ολόκληρο τον όμιλο, συμπεριλαμβανομένων και αυτών της Alpa, επωφελήθηκε από την ελαστικότητα των ποσοστώσεων του ομίλου προς όφελος της Alpa, ουδέποτε αμφισβήτησε τις ποσοστώσεις του ομίλου επί δέκα τρίμηνα και η Alpa δεν ζήτησε χωριστή ποσόστωση. Επίσης, η Usinor ζήτησε και πέτυχε προσαρμογές των ποσοστώσεων ως όμιλος και επωφελήθηκε από τα περιθώρια ανοχής που παρέχονταν στις πολυπαραγωγικές επιχειρήσεις στον υπολογισμό των υπερβάσεών της και στα επιβαλλόμενα ενδεχομένως πρόστιμα για μη τήρηση των ποσοστώσεων της Επιτροπής.

Με την ανταπάντησή της, η *προσφεύγουσα* επιμένει στο γεγονός ότι αμφισβητεί το άρθρο 14, παράγραφος 3, κατά το μέτρο που εισάγει διάκριση μεταξύ επιχειρήσεων, αναλόγως του μεγέθους τους, και αυτό αντίθετα προς το άρθρο 4, στοιχείο 6, που αποτελεί θεμελιώδη διάταξη της Συνθήκης. Η επέκταση του ορισμού του ομίλου επιχειρήσεων που έδωσε η Συνθήκη, στο πλαίσιο της κανονιστικής ρύθμισης των συγχωνεύσεων και των συγκεντρώσεων, σε άλλες καταστάσεις εκτός από εκείνες που αναφέρει το άρθρο 66, οδηγεί σε αυθαίρετα αποτελέσματα και εισάγει δυσμενή διάκριση εις βάρος ορισμένων επιχειρήσεων σε σχέση με άλλες, χωρίς καμιά άλλη πραγματική οικονομική δικαιολογία, εκτός από την επιθυμία να ενοποιηθεί το σύστημα χορήγησης των ποσοστώσεων.

Η Επιτροπή προσπαθεί να αποδείξει ότι το κριτήριο που εφαρμόζεται με το άρθρο 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82 είναι αντικειμενικό, διότι ένας όμιλος επιχειρήσεων διαθέτει μεγαλύτερη ευελιξία στην κατανομή των χορηγούμενων ποσοστώ-

σεων μεταξύ των επιχειρήσεων του ομίλου, πράγμα που δικαιολογεί τη χορήγηση συνολικών ποσοστώσεων με αποκλεισμό των ατομικών ποσοστώσεων σε ορισμένες επιχειρήσεις. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο ισχυρισμός αυτός μπορεί να αποδεικνύεται ορθός σε ορισμένες περιπτώσεις, αλλά είναι εσφαλμένος σε άλλες. Στην περίπτωση της προσφεύγουσας, η ευελιξία που επικαλείται η Επιτροπή δεν υπάρχει.

Η μητρική εταιρία Usinor έκλεισε σταδιακά τα επτά κέντρα παραγωγής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος που κατανέμονταν στα πρώην εργοστάσιά της και συγκέντρωσε τις δραστηριότητες του ομίλου, για τα προϊόντα της κατηγορίας V, στην εταιρία Alpa. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν έχει άλλες θυγατρικές παράγουσες ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, δεν διαθέτει καμιά ευελιξία για να μεταφέρει τις ποσοστώσεις της κατηγορίας V, ούτε να ανακατανέμει το προσωπικό της Alpa. Αντίθετα προς ό,τι φαίνεται να πιστεύει η Επιτροπή η Alpa έχει πλήρη ανεξαρτησία έναντι της μητρικής εταιρίας όσον αφορά την προμήθεια παλαιοσιδήρου, η δε πώληση εξασφαλίζεται εντελώς ανεξάρτητα από την Alpa, η οποία βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, στο οικονομικό επίπεδο, όπως μια επιχείρηση χωρίς κάθετη διάρθρωση παραγωγής. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η εταιρία Alpa είναι μονοπαραγωγική, εφόσον οι εγκαταστάσεις της επιτρέπουν μόνο την παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος.

Το σύστημα που θέσπισε η Επιτροπή έχει ως αποτέλεσμα ότι δύο επιχειρήσεις, οι οποίες εργάζονται υπό παρόμοιες συνθήκες, τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως. Το γεγονός ότι εγκρίνονται προσαρμογές για τις ανεξάρτητες επιχειρήσεις μικρού μεγέθους, ενώ η δυνατότητα αυτή αποκλείεται για τις επιχειρήσεις με κάθετη διάρθρωση παραγωγής, των οποίων η εκμετάλλευση γίνεται υπό τις ίδιες συνθήκες με εκείνες της ανεξάρτητης επιχείρησης, συνεπάγεται αναπόφευκτα δομικές μεταβολές στο σχετικό τομέα. Ενισχυμένες από τις προσαρμογές των ποσοστώσεων, οι μικρές ανεξάρτητες επιχειρήσεις εκτελούν τις παραγγελίες που οι ενσωματωμένες επιχειρήσεις δεν μπορούν να εκτελέσουν, ελλείψει επαρκών ποσοστώσεων, και παράγουν εις βάρος της παραγωγής των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων. Το μερίδιο της Usinor/Alpa στη γαλλική αγορά μειώθηκε από 27,7 %, το 1974, σε 13,5 % το 1982, ενώ το μερίδιο των Ιταλών ανήλθε, από 3,5 % το 1974, σε 24,2 % το 1982.

Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή οφείλει να εφαρμόζει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ κατά τρόπο ουδέτερο στο επίπεδο του ανταγωνισμού, χωρίς να ευνοεί ορισμένες επιχειρήσεις σε σχέση με άλλες που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση στην αγορά. Τα μέτρα εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης πρέπει να ευνοούν τις επιχειρήσεις που έχουν εφαρμόσει τα μέτρα αυτά και όχι να αποτελούν ποινή για τις επιχειρήσεις αυτές. Οι κανόνες παρέκκλισης από το γενικό σύστημα ποσοστώσεων πρέπει να προσανατολίζονται από τους γενικούς στόχους της Συνθήκης.

Το Δικαστήριο έκρινε έγκυρο το σύστημα ποσοστώσεων που υπολογίζονται σε συνδυασμό με τις παραγωγές αναφοράς, διότι θεώρησε ότι δεν μετέβαλε τη δομή της αγοράς. «Το κριτήριο αυτό επιτρέπει τη μείωση της συνολικής παραγωγής, χωρίς ωστόσο να μεταβάλλει τις αντίστοιχες θέσεις των επιχειρήσεων στην αγορά» (απόφαση της 3. 3. 1982, υπόθεση 14/81, *Alpha Steel,* Συλλογή 1982, σ. 749· απόφαση της 16. 2. 1982, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 39, 43, 85 και 88/81, *Χαλυβουργική,* Συλλογή 1982, σ. 593).

Ακόμη κι αν το Δικαστήριο έκρινε έγκυρο το άρθρο 14 της απόφασης 2794/80, το οποίο προέβλεπε ατομική εξαίρεση που επέτρεπε στην Επιτροπή να προβαίνει, μετά

από αίτηση της ενδιαφερόμενης επιχείρησης και για λόγους δικαιοσύνης σε εξαιρετικά δύσκολες περιπτώσεις, σε μεταβολή της ποσόστωσής της (απόφαση της 3. 3. 1982, *Alpha Steel*, που παρατέθηκε πιο πάνω), η διατύπωση του άρθρου 14, όπως ίσχυε τότε, δεν απέκλειε πλήρως τη δυνατότητα προσαρμογής για ολόκληρο όμιλο επιχειρήσεων με κάθετη διάρθρωση παραγωγής ή πολύ μεγάλου μεγέθους.

Η Επιτροπή επέλεξε σκόπιμα την επιβολή θυσιών που συνεπάγονται τη μείωση της συνολικής παραγωγής σε μερικές επιχειρήσεις κατ' αποκλεισμό άλλων, με μοναδικό αντικειμενικό λόγο το μέγεθος των πρώτων.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η περιορισμένη χρήση των ικανοτήτων της παραγωγής οδηγεί σε σοβαρές κοινωνικές, εμπορικές και οικονομικές δυσχέρειες. Η ζημία του πρώτου τριμήνου 1983 ανήλθε σε 7 642 000 φράγκα και στο δεύτερο τρίμηνο του 1983 θα πρέπει να ανέλθει σε 5 766 000 φράγκα.

Η προσφεύγουσα επιμένει στο γεγονός ότι η προσαρμογή του μεριδίου ορισμένων επιχειρήσεων συνεπάγεται ανάλογη μείωση του μεριδίου άλλων επιχειρήσεων. Αυτή η εκτροπή παραγωγής προκύπτει σαφώς από τον πίνακα που επισυνάπτεται στο παράρτημα της ανταπάντησης, καθώς και από τις δημοσιευθείσες προβλέψεις αγοράς και την κατανομή των ποσοστώσεων. Μετά τις προσαρμογές στις οποίες προέβη η Επιτροπή, το μερίδιο της συνολικής ποσόστωσης που χορηγήθηκε στην Usinor μειώθηκε, από 2,54 % της προβλεφθείσας ποσόστωσης, σε 2,40 % της οριστικής για το δεύτερο τρίμηνο 1983. Το μερίδιο της συνολικής ποσόστωσης της Usinor για την κατηγορία V δεν έπαψε να μειώνεται, από τρίμηνο σε τρίμηνο, λόγω της χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοστώσεων στις ανταγωνίστριες μη ενσωματωμένες επιχειρήσεις, με κάθετη διάρθρωση παραγωγής, όπως προκύπτει από τον πίνακα που επισυνάπτεται στο παράρτημα 7. Το μερίδιο αυτό μειώθηκε, από 2,8 % για το τέταρτο τρίμηνο 1982, σε 2,40 % κατά το δεύτερο τρίμηνο 1983.

Αν η οριστική συνολική ποσόστωση είχε κατανεμηθεί ακριβοδίκαια μεταξύ των επιχειρήσεων παραγωγών ράβδων οπλισμού σκυροδέματος που λειτουργούν υπό τις ίδιες συνθήκες, η προσφεύγουσα θα δικαιούνταν προσαρμογής, ώστε η μείωση της παραγωγής της για την κατηγορία V να προσεγγίσει τη μέση συνολική μείωση του συνόλου των επιχειρήσεων της ΕΚΑΧ.

Με την απάντησή της, η *Επιτροπή* προβάλλει την αντίφαση που υπάρχει, κατ' αυτήν, στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Με το δικόγραφό της, επιδίωξε να ευνοηθεί από το άρθρο 14, τρίτη περίπτωση, της γενικής απόφασης 1696/82. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε το κύρος του άρθρου αυτού, αλλά προσπάθησε να αποδείξει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, εισήγαγε δυσμενή διάκριση μεταξύ της Alpa και των άλλων μονοπαραγωγών επιχειρήσεων, οι οποίες επωφελούνταν από το άρθρο 14, τρίτη περίπτωση.

Με την ανταπάντησή της, η Usinor προβάλλει έναν εντελώς νέο λόγο, ισχυριζόμενη ότι το άρθρο 14, τρίτη περίπτωση, είναι άκυρο, λόγω του ότι αποκλείει τις επιχειρήσεις των οποίων η παραγωγή υπερβαίνει ορισμένο όριο. Στη σελίδα 23 της ανταπάντησης, ζητεί να ακυρωθεί η ατομική απόφαση καθόσον βασίζεται στο άρθρο 14, τρίτη περίπτωση της απόφασης 1696/82, του οποίου το κύρος αμφισβητήθηκε. Δεδομένου ότι η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται από το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει το νέο ισχυρισμό ως απαράδεκτο.

Η Επιτροπή θεωρεί εξάλλου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει ληφθεί βάσει του άρθρου 14, τρίτη περίπτωση, και

έτσι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλει την ένσταση απαραδέκτου ως προς τη διάταξη αυτή, η οποία δεν συνιστά τη βάση της ληφθείσης ατομικής αποφάσεως.

Η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο το άρθρο 2, παράγραφος 4, οδηγεί σε αισθητή ανισορροπία της κατάστασης των επιχειρήσεων από πλευράς ανταγωνισμού και ειδικότερα της Alpa. Το ίδιο το άρθρο 58 προβλέπει τη δυνατότητα για την Επιτροπή να εξασφαλίζει την ίση κατανομή των αναγκαίων βαρών για την ενίσχυση των περισσότερο θιγόμενων επιχειρήσεων. Ένα πρόσφορο προς τούτο μέσο είναι η δυνατότητα περιορισμένης προσαρμογής των ποσοστώσεων ορισμένων επιχειρήσεων. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ορισμένες μεταβολές στις δομές της αγοράς συμφωνούν πλήρως με το άρθρο 58 της Συνθήκης, καθόσον αυτό έκρινε νόμιμες τις διατάξεις που προέβλεπαν προσαρμογές των παραγωγών αναφοράς (βλ. τις υποθέσεις *Kropp,* Συλλογή 1981, σ. 2489· *Alpha Steel,* Συλλογή 1982, σ. 749).

Η Επιτροπή δεν δέχεται ότι εφάρμοσε ένα καθαρά νομικό κριτήριο: η Usinor είναι εκείνη που ήθελε να εφαρμόσει η Επιτροπή ένα «καθαρά νομικό» κανόνα, χορηγώντας σε κάθε επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 80, ατομικές ποσοστώσεις. Αν η θέση αυτή γινόταν δεκτή, η χορήγηση των ποσοστώσεων και οι αποφάσεις ως προς τις ενδεχόμενες προσαρμογές θα εξαρτιόνταν απλώς από τη νομική μορφή της οικείας μονάδας. Αν η Alpa ήταν χωριστή εταιρία, αλλά ανήκε σε όμιλο επιχειρήσεων, θα λάμβανε ατομικές ποσοστώσεις και θα αποτελούσε αντικείμενο χωριστών αποφάσεων προσαρμογής· αν μια μονάδα παρόμοια με την Alpa δεν ήταν παρά χωριστό εργοστάσιο, που αποτελούσε τμήμα μιας μονάδας υπό ενιαία νομική μορφή, δεν θα ελάμβανε χωριστές ποσοστώσεις.

Η Επιτροπή απορρίπτει επίσης τον ισχυρισμό, σύμφωνα με τον οποίο η Usinor, η μητρική εταιρία δεν διαθέτει τη διοικητική ευλυγισία του ομίλου. Για παράδειγμα, η Επιτροπή αναφέρει το γεγονός ότι, κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1981, η Usinor επωφελήθηκε από την υπο-χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων του ομίλου στις κατηγορίες Ια και VI — κατηγορίες που η εταιρία Alpa δεν παράγει —, για να μειώσει υπέρβαση 2 211 τόνων της ποσόστωσης παραγωγής της κατηγορίας V σε 335 τόνους μόνο.

Η Επιτροπή υπενθυμίζει επίσης ότι το σύστημα ποσοστώσεων δεν αποβλέπει στο να εξασφαλίζει έναν αποδοτικό βαθμό εκμεταλλεύσεως χρησιμοποίησης των εγκαταστάσεων των θιγόμενων επιχειρήσεων (απόφαση της 11. 5. 1983, *Klöckner,* 244/81, ιδίως σκέψη 27, Recueil 1983, σ. 1451).

Επικουρικώς, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα έκρινε παραδεκτό το λόγο που στηρίζεται στην έλλειψη κύρους του άρθρου 14, τρίτη περίπτωση, της απόφασης 1696/82, η Επιτροπή τον θεωρεί ως αβάσιμο.

Η Επιτροπή αναλύει πρώτον την εξέλιξη της αγοράς, που είχε ως αποτέλεσμα να θέσει σε μειονεκτική θέση τις λεγόμενες μονοπαραγωγικές επιχειρήσεις, οι οποίες παράγουν ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής από παλαιοσίδηρο, μετατρέποντάς τον απευθείας σε υγρό χάλυβα σε ηλεκτρικούς φούρνους. Η μέθοδος αυτή δεν επιτρέπει την κατασκευή όλων των άλλων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η μείωση των συντελεστών μείωσης, που εφαρμόστηκε στις μικρές και μεσαίες μονοπαραγωγικές επιχειρήσεις με την απόφαση 533/82, δεν εισήγαγε διακρίσεις και ήταν ανάλογη προς το στόχο που απέβλεπε στο να παράσχει σε όλες τις επιχειρήσεις μια ευκαιρία επιβίωσης. Η άνιση μεταχείριση δεν συνιστούσε δυσμενή διάκριση, για το

λόγο ότι οι καταστάσεις δεν ήταν παρόμοιες, από πλευράς μεγέθους της επιχείρησης, της δομής της παραγωγής και των αποτελεσμάτων του συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής.

Κατά την Επιτροπή, αν ήταν νόμιμη η παρεμβολή του άρθρου 14 b στην απόφαση 1831/81 με την απόφαση 533/82, αυτό ισχύει a φορτιορι για την τρίτη περίπτωση του άρθρου 14 της απόφασης 1696/82, που το αντικατάστησε και που ήταν ακόμη περισσότερο περιοριστικό, λόγω του ότι οι προσαρμογές χορηγήθηκαν μόνο στην περίπτωση κατά την οποία, μετά από ατομική εξέταση κάθε περίπτωσης, η επιχείρηση απέδειξε τις εξαιρετικές δυσκολίες, υπό το φως της νέας κατάστασης της αγοράς που διαμορφώθηκε.

Β — Τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ

Δύο θυγατρικές της προσφεύγουσας, οι εταιρίες Laminoirs του Στρασβούργου και Galvanor, παράγουν ένα νέο προϊόν, το Monogal, που εμπίπτει στην κατηγορία Ιδ. Το προϊόν αυτό είναι λαμαρίνα της οποίας η επίστρωση με ψευδάργυρο γίνεται με γαλβανισμό εν θερμώ. Στη συνέχεια, ο ψευδάργυρος αφαιρείται από τη μια πλευρά με βούρτσισμα, η άλλη δε πλευρά παραμένει επιψευδαργυρωμένη. Έτσι, οι κολλήσεις και η κοίλανση μπορούν να γίνουν εύκολα, η δε βαφή που καλύπτει τη λαμαρίνα εμφανίζει μεγαλύτερη συνεκτικότητα.

Η αντίσταση του προϊόντος αυτού στην εξείδωση εξηγεί την αυξανόμενη χρήση του στην αυτοκινητοβιομηχανία.

Κατά την προσφεύγουσα, διαπιστώνεται μετατόπιση της ζήτησης από τα προϊόντα της κατηγορίας Ι6, λαμαρίνες ψυχρής έλασης, στις επιστρωμένες εν θερμώ λαμαρίνες, της κατηγορίας Ιδ, όπως το Monogal.

Οι ποσοστώσεις Ιδ της Usinor καθορίστηκαν σε συνδυασμό με την υπολογισθείσα ποσότητα αναφοράς 12 μηνών, από τους οποίους ένας μήνας του 1978 και 11 μήνες του 1979, και το πρώτο εξάμηνο του 1980. Δεδομένης της μεγάλης αύξησης της ζήτησης, η ποσότητα αναφοράς είναι εντελώς απρόσφορη στην τωρινή ζήτηση του προϊόντος αυτού. Η προσφεύγουσα επισύναψε στο δικόγραφό της αποσπάσματα της αλληλογραφίας με τους πελάτες της, οι οποίοι δεν αντιλαμβάνονται γιατί η ζήτησή τους δεν μπορεί να ικανοποιηθεί.

Η Επιτροπή, αρνηθείσα να λάβει υπόψη τις μεγάλες μεταβολές που επήλθαν στην αγορά των προϊόντων Ιδ, παρέβη τις υποχρεώσεις της. Το άρθρο 18 της απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ επιβάλλει στην Επιτροπή να προβαίνει με γενική απόφαση στις αναγκαίες προσαρμογές, «αν προκληθούν ριζικές αλλαγές στην αγορά σιδήρου και χάλυβα ή η εφαρμογή της παρούσας αποφάσεως προσκρούει σε απρόβλεπτες δυσκολίες». Η μετατόπιση της ζήτησης από τις μη επιστρωμένες προς τις επιστρωμένες λαμαρίνες, σε σημαντικές αναλογίες, μαρτυρεί τη «ριζική αλλαγή στην αγορά». Η Επιτροπή είχε ειδοποιηθεί για την κατάσταση αυτή από τους βιομήχανους και είχε την υποχρέωση να προβεί σε ικανοποιητικές προσαρμογές του ποσοστού μείωσης, ώστε να επιτρέψει στους παραγωγούς να ανταποκριθούν στην αυξημένη ζήτηση της αγοράς.

Η απόφαση 950/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 1983 (ΕΕ L 104, σ. 19), που καθορίζει τα τροποποιημένα ποσοστά μείωσης για το δεύτερο τρίμηνο του 1983, είναι ανεπαρκής.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι έλαβε απόφαση στις 8 Ιουνίου 1983 (απόφαση 1619/83/ΕΚΑΧ, ΕΕ L 159, σ. 56), με την οποία παρε-

νέβαλε το άρθρο 17α στην απόφαση 1696/82/ΕΚΑΧ, το οποίο έχει ως εξής:

«Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, κατόπιν αιτήσεως την οποία υπέβαλε μια επιχείρηση κατά τη διάρκεια ενός τριμήνου, ότι η επιχείρηση αυτή δεν είναι πλέον σε θέση να εξασφαλίσει την ικανοποίηση των αναγκών των πελατών της σε προϊόντα της κατηγορίας Ιδ, λόγω της χαμηλής παραγωγής αναφοράς και συνεπώς των ποσοστώσεων που της έχουν επιβληθεί, καθώς και λόγω του γεγονότος ότι οι πελάτες ζητούν να προμηθευτούν προϊόντα της κατηγορίας Ι6 ή/και Ιγ, η Επιτροπή δύναται να επιτρέψει μια μερική μεταβίβαση [μεταφορά] προς την κατηγορία Ιδ ποσοστώσεων παραγωγής της κατηγορίας Ι6 ή/και Ιγ και του μέρους των ποσοστώσεων αυτών, το οποίο επιτρέπεται να διατεθεί εντός της κοινής αγοράς, υπό τον όρο ότι αυτό δεν διαταράσσει τη λειτουργία του συστήματος.»

Η Επιτροπή θεωρεί έτσι ότι το κεφάλαιο της προσφυγής που αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ έχει καταστεί άνευ αντικειμένου.

Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η λύση που προέτεινε η Usinor, δηλαδή η αύξηση των θετικών συντελεστών μείωσης για την κατηγορία Ιδ, δεν είναι πρόσφορη, δεδομένου ότι επρόκειτο για φαινόμενο υποκατάστασης των προϊόντων της κατηγορίας Ιδ από άλλες κατηγορίες, ειδικότερα από την κατηγορία Ι6.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν πρόκειται ούτε για γενικό πρόβλημα και ότι, για το λόγο αυτό, προέβλεψε προσαρμογές κατά επιχείρηση, που δικαιολογούνται πλήρως.

Η *προσφεύγουσα* θεωρεί ότι οι δυνατότητες μεταφοράς ποσοστώσεων των κατηγοριών Ι6 και/ή Ιγ στην κατηγορία Ιδ, που παρέχει το άρθρο 17α της απόφασης 1696/82, δεν είναι ικανές να θεραπεύσουν την ακυρότητα της απόφασης 950/83, ούτε της ατομικής απόφασης που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα κατ' εφαρμογή της εν λόγω γενικής απόφασης, όσον αφορά τα προϊόντα Ιδ. Πρώτον, διότι το άρθρο 17α δημοσιεύτηκε καθυστερημένα και οι διατάξεις του δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν στην παραγωγή του δεύτερου τριμήνου 1983 και, δεύτερον, διότι με τις διατάξεις του άρθρου 17α δεν μπορεί να επιλυθεί το πρόβλημα που τίθεται, ως προς το σύστημα ποσοστώσεων, από την εξέλιξη της αγοράς στα προϊόντα Ιδ.

Όσον αφορά το δεύτερο τρίμηνο του 1983, το άρθρο 17α κατέστη γνωστό το νωρίτερο τη Δευτέρα 20 Ιουνίου, δηλαδή δέκα ημέρες πριν από τη λήξη του δεύτερου τριμήνου του 1983, και σε χρόνο κατά τον οποίο η προσφεύγουσα είχε παραγάγει τουλάχιστον 90 % των ποσοστώσεών της για το εν λόγω τρίμηνο και όπου οι προθεσμίες λόγω τεχνικών προβλημάτων εμπόδιζαν απόλυτα την προσφεύγουσα να χρησιμοποιήσει τις δυνατότητες μετατόπισης που προβλέπει το άρθρο αυτό.

Η Επιτροπή γνώριζε την κατάσταση στην αγορά των προϊόντων Ιδ από πολλούς μήνες.

Η Επιτροπή έπρεπε να προβεί εγκαίρως στις αναγκαίες προσαρμογές, πράγμα που δεν έπραξε παρά καθυστερημένα και ημιτελώς.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 17α θίγει τις επιχειρήσεις πέραν των αναγκών του συστήματος ποσοστώσεων, λόγω των διαφορετικών ποσοστών μείωσης των ποσοστώσεων των κατηγοριών Ι6 και/ή Ιγ και της κατηγορίας Ιδ. Η Επιτροπή έπρεπε να προβλέψει την ανά τόνο μεταφορά των ποσοτήτων αναφοράς Ι6 και/ή Ιγ στην κατηγορία Ιδ και όχι τη μεταφορά ποσοστώσεων. Μόνο η μεταφορά των ποσοτήτων αναφοράς επέτρεπε να ληφθούν υπόψη κατά τρόπο δίκαιο οι δομές της αγοράς, εφόσον η προσαρμογή του μεγέθους παραγωγής προς τη ζήτηση πραγματοποιείται με τους συντελεστές μείωσης.

Η προσφεύγουσα δίνει ένα παράδειγμα με αριθμούς ως προς τα αποτελέσματα του τωρινού συστήματος, σε σύγκριση με τους αριθμούς που θα προέκυπταν από το σύστημα που είχε η ίδια προτείνει.

Η *Επιτροπή* δεν δέχεται ότι δεν έλαβε έγκαιρα την απόφαση 1619/83. Προτού ενεργήσει, έπρεπε να διερευνήσει αν υπήρχε γενικό πρόβλημα, που θα μπορούσε να αιτιολογήσει προσαρμογή βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, της απόφασης. Δεν αρκούσαν οι σχετικές καταγγελίες της Usinor το Νοέμβριο του 1982.

Η έρευνα της εν λόγω αγοράς ήταν πολύ δύσκολη, διότι τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ παρουσιάζουν μεγάλη ανομοιογένεια. Η κατηγορία αυτή περιλαμβάνει λαμαρίνες με οργανική επίστρωση για λυόμενα χωρίσματα, λαμαρίνες με επίστρωση λάκας για έπιπλα γραφείου, για ηλεκτρικές συσκευές οικιακής χρήσης, οι δε καταναλωτές των προϊόντων αυτών διαφέρουν πολύ. Υπήρχαν ελάχιστα διαθέσιμα στατιστικά στοιχεία, που θα μπορούσαν να παράσχουν ικανοποιητικές πληροφορίες. Εξάλλου, η Επιτροπή επικοινώνησε τηλεφωνικά με την Usinor μόλις έλαβε την απόφασή της.

Κατά την Επιτροπή, υπάρχει στενή σχέση μεταξύ των προϊόντων της κατηγορίας Ι6 και Ιδ. Το προϊόν, μολονότι περισσότερο επεξεργαμένο, είναι το ίδιο βασικό προϊόν, δηλαδή η λαμαρίνα. Δεν φαίνεται πως ο κατασκευαστής αυτοκινήτων θα χρειαζόταν δύο λαμαρίνες της κατηγορίας Ιδ για το πλαίσιο του αυτοκινήτου του, για να αντικαταστήσει μια λαμαρίνα της κατηγορίας Ι6.

Το θεωρητικό παράδειγμα της Usinor είναι αυστηρώς τεχνητό. Η Επιτροπή προτείνει να εξεταστεί ένα παράδειγμα που έχει σχέση με την πραγματικότητα. Η πρόβλεψη της συνολικής κατανάλωσης γίνεται βάσει συζητήσεων με όλους τους ενδιαφερομένους και οι συντελεστές μείωσης, που αποτελούν τη συνέπεια των συζητήσεων αυτών, καθορίζονται επομένως κατά τρόπο απόλυτα αντικειμενικό. Όταν ένας κατασκευαστής αυτοκινήτων αποφασίζει να χρησιμοποιήσει επενδεδυμένες λαμαρίνες αντί των συνήθων, ο κατασκευαστής αυτός δεν καταναλώνει περισσότερο χάλυβα.

Η απόφαση της Επιτροπής πρέπει να θεωρηθεί ως απόλυτα λογική υπό την έννοια ότι επιτρέπει την τόνο με τόνο μεταφορά, από τη μία κατηγορία στην άλλη.

Η μεταφορά των ποσοτήτων αναφοράς που προτείνει η Usinor από την κατηγορία Ι6 (συντελεστής μείωσης 30 %) στην κατηγορία Ιδ (θετικός συντελεστής άνω του 40 %) θα συνεπαγόταν διπλασιασμό των προκυπτουσών ποσοστώσεων (140 τόνοι αντί 70). Η Usinor δεν επιδιώκει τη λύση της μετατόπισης της κατανάλωσης από μια κατηγορία σε άλλη, αλλά μεγάλη αύξηση των ποσοστώσεών της με τεχνητά μέσα.

Η Επιτροπή αμφισβητεί επίσης ότι οι συντελεστές μείωσης ήταν πάρα πολύ αυστηροί ή ότι η Επιτροπή έπρεπε να ενεργήσει νωρίτερα, δεδομένου ότι η παραγωγή όλων των κοινοτικών επιχειρήσεων της κατηγορίας Ιδ κατά το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο 1983 ήταν χαμηλότερη από τις συνολικές ποσοστώσεις κατά 50 734 τόνους (ή 9,05 %) και 99 368 τόνους (ή 13,34 %), αντιστοίχως.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 23ης Φεβρουαρίου 1984, ο δικηγόρος Funck-Bretano, για την Usinor, και ο Benyon, για την Επιτροπή, ανάπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανάπτυξε τις προτάσεις του στις 5 Απριλίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Ιουνίου 1983, η Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France — Usinor — άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή με την οποία ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 1983, περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεων της προσφεύγουσας για το δεύτερο τρίμηνο 1983, κατά το μέτρο που η απόφαση αυτή αφορά τα προϊόντα των κατηγοριών Ιδ και V.

2 Η προσφεύγουσα προβάλλει ουσιαστικά δύο λόγους κατά της απόφασης της Επιτροπής. Ο πρώτος λόγος αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής), για τα οποία η Επιτροπή κακώς καθόρισε τις παραγωγές αναφοράς για τον όμιλο Usinor, ως έχει, και όχι για τη θυγατρική του Alpa. Ο δεύτερος λόγος αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ, για τα οποία η Επιτροπή καθόρισε ανεπαρκή ποσόστωση σε σχέση με την αυξημένη ζήτηση στην αγορά.

1. Όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας V

3 Η Usinor είναι όμιλος εταιριών στον οποίο υπάγεται η εταιρία Alpa, χωριστό νομικό πρόσωπο γαλλικού δικαίου, θυγατρική εταιρία 100 %. Η Alpa είναι η μόνη επιχείρηση του ομίλου που παράγει προϊόντα της κατηγορίας V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής).

4 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ της 30ής Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 191, σ. 1), «κατά την έννοια της (παρούσας) αποφάσεως, μία συγκέντρωση επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης, νοείται ως μία και μόνη επιχείρηση». Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 1983, το οποίο προσβάλλεται με την υπό κρίση προσφυγή, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82 έχει εφαρμογή στον όμιλο Usinor, καθόρισε για τον όμιλο αυτό συνολική ποσόστωση, χωρίς να προβεί σε κατανομή μεταξύ των διαφόρων θυγατρικών του ομίλου.

5 Αντίθετα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι κάθε απόφαση χορήγησης ποσοστώσεων, που αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας V, πρέπει να κοινοποιείται απευθείας

στη θυγατρική της Alpa και προβάλλει σχετικά ότι η απόφαση της Επιτροπής βασίζεται σε δύο παράνομες διατάξεις, δηλαδή στο άρθρο 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82, που κακώς επιτρέπει την εξομοίωση μιας θυγατρικής με τον όμιλο στον οποίο μετέχει, και στο άρθρο 14 της ίδιας απόφασης 1696/82, το οποίο, μη παρέχοντας στην περίπτωση των συγκεντρωμένων επιχειρήσεων δυνατότητες προσαρμογής των ποσοστώσεων παρά μόνο στον ίδιο τον όμιλο, προβαίνει σε δυσμενή διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που μετέχουν σε τέτοιο όμιλο και των αυτοτελών επιχειρήσεων.

6 Η προσφεύγουσα προσβάλλει έτσι, πρώτον, το κύρος του άρθρου 2, παράγραφος 4, της απόφασης 1696/82, επειδή η Επιτροπή δεν επιτρεπόταν να στηριχτεί στον ορισμό του ομίλου επιχειρήσεων, που δίνει η Συνθήκη σχετικά με την κανονιστική ρύθμιση των συγχωνεύσεων και συγκεντρώσεων, στο πλαίσιο καταστάσεων διαφορετικών από εκείνες του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ούτε να αγνοήσει έτσι τον ορισμό της επιχείρησης που δίνει το άρθρο 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η έννοια της επιχείρησης, όπως ορίζεται στη Συνθήκη, ταυτίζεται με την έννοια των φυσικών ή νομικών προσώπων (απόφαση της 22. 3. 1961, *SNUPAT,* υπόθ. 42 και 49/59, Recuil σ. 103).

7 Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος. Πράγματι, η Επιτροπή δεν υπερέβη την εξουσία εκτίμησης που της παρέχει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με το να αποφασίσει, για πρακτικούς λόγους, να επιλέξει ως αποδέκτη των ποσοστώσεων την επιχείρηση που διευθύνει τη δραστηριότητα του ομίλου στο επίπεδο της παραγωγής· εξάλλου, η μέθοδος αυτή επιτρέπει στην επιχείρηση να προβαίνει σε κατανομή των ποσοστώσεων εντός του ομίλου που να ανταποκρίνεται καλύτερα στην αποτελεσματική διαχείριση της παραγωγής. Έτσι, επιλέγοντας με την απόφαση της 1696/82 ως αποδέκτη του συστήματος ποσοστώσεων τον όμιλο συγκεντρωμένων επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή δεν απέστη καθόλου από τον ορισμό της επιχείρησης του άρθρου 80 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως αποσαφηνίστηκε ο ορισμός αυτός κυρίως με τη νομολογία του Δικαστηρίου, εξυπακουομένου ότι, με την απόφαση αυτή, δεν θίγεται ούτε η χωριστή νομική προσωπικότητα των επιχειρήσεων του ομίλου ούτε η ευχέρειά τους να κινούν ατομικά ένδικες διαδικασίες που τις αφορούν.

8 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά την εξέταση των αιτήσεων προσαρμογής των ποσοστώσεων κατά την έννοια του άρθρου 14 της απόφασης 1696/82, η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την κατάσταση κάθε επιχείρησης του ομίλου ξεχωριστά και όχι στο σύνολο του ομίλου συγκεντρωμένων επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

9 Από το άρθρο 14 της απόφασης 1696/82, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2751/82/ΕΚΑΧ της 6ης Οκτωβρίου 1982 (ΕΕ L 291, σ. 8), προκύπτει ότι οι επιχειρήσεις μπορούν να ζητήσουν προσαρμογή των ποσοστώσεών τους για τα προϊόντα της κατηγορίας V, αν, μεταξύ άλλων, η συνολική παραγωγή των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 δεν έχει υπερβεί τους 700 000 τόνους κατά το 1981 και αν η παραγωγή των κατηγοριών IV, V και VI αντιπροσωπεύει σημαντικό ποσοστό της παραγωγής της επιχείρησης.

10 Σχετικά, είναι δεδομένο ότι ο όμιλος Usinor, του οποίου η παραγωγή υπερβαίνει τις 700 000 τόνους, δεν μπορούσε να τύχει προσαρμογής των παραγωγών αναφοράς για τα προϊόντα της κατηγορίας V. Αντίθετα, η θυγατρική του Alpa θεώρησε ότι συγκέντρωνε όλες τις προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο 14 και επομένως ζήτησε, με συστημένη επιστολή της 26ης Μαΐου 1983, να υπαχθεί στη διάταξη αυτή. Η Επιτροπή όμως απέρριψε την αίτηση αυτή, για το λόγο ότι η εταιρία Alpa περιλαμβάνεται στις συγκεντρωμένες επιχειρήσεις εντός του ομίλου Usinor, που είναι μόνος αποδέκτης των ποσοστώσεων και, επομένως, μόνο αυτός δικαιούται να υποβάλει αιτήσεις εφαρμογής των διατάξεων της απόφασης 1696/82.

11 Κατά την προσφεύγουσα, η καθής, μη λαμβάνοντας υπόψη την ιδιάζουσα κατάσταση της εταιρίας Alpa για το μόνο λόγο ότι η τελευταία ήταν θυγατρική του ομίλου Usinor, δημιούργησε έτσι παράνομη δυσμενή διάκριση μεταξύ των συγκεντρωμένων επιχειρήσεων και των αυτοτελών επιχειρήσεων.

12 Το δεύτερο αυτό σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης είναι επίσης απορριπτέο. Πράγματι, η υπό κρίση προσφυγή δεν αφορά την απόφαση της Επιτροπής με την οποία κρίθηκε η αίτηση της εταιρίας Alpa, της 26ης Μαΐου 1983, αλλά αποκλειστικά την απόφαση της Επιτροπής με την οποία χορηγήθηκαν οι ποσοστώσεις στον όμιλο Usinor. Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι όταν ελήφθη η απόφαση ούτε η προσφεύγουσα ούτε η Alpa είχαν υποβάλει αίτηση προσαρμογής των

ποσοστώσεων. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν προέβη τότε σε προσαρμογή. Όσον αφορά την κατάσταση της εταιρίας Alpa, το Δικαστήριο παραπέμπει στις σκέψεις που ανέπτυξε στην απόφασή του της ίδιας ημέρας στην υπόθεση 151/83 (Alpa, Συλλογή 1984, σ. 3519).

2. Όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ

13 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι παράγει νέο προϊόν, το «Monogal», που εμπίπτει στην κατηγορία Ιδ και του οποίου η κατανάλωση αυξάνεται συνεχώς, κυρίως στην αυτοκινητοβιομηχανία, υποκαθιστώντας τις λαμαρίνες ψυχρής έλασης που εμπίπτουν στην κατηγορία Ι6. Δεδομένης της μεγάλης αύξησης της ζήτησης, οι σημερινές ποσοστώσεις που καθορίστηκαν βάσει των παλαιών ποσοτήτων αναφοράς, δεν ανταποκρίνονται καθόλου στις ανάγκες. Το άρθρο 18 της απόφασης 1696/82 υποχρεώνει την Επιτροπή να προβαίνει με γενική απόφαση στις αναγκαίες προσαρμογές «αν προκληθούν ριζικές αλλαγές στην αγορά σιδήρου και χάλυβα ή η εφαρμογή της παρούσας αποφάσεως προσκρούει σε απρόβλεπτες δυσκολίες». Μη λαμβάνοντας υπόψη την αύξηση της ζήτησης, η Επιτροπή δεν τήρησε τη διάταξη αυτή.

14 Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος. Πράγματι, κατά το μέτρο που η αύξηση της ζήτησης προϊόντων της κατηγορίας Ιδ οφείλεται στη μείωση της ζήτησης προϊόντων της κατηγορίας Ι6, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμο να προσαρμόσει απλώς τις προβλεπόμενες ποσοστώσεις για την κατηγορία Ιδ, χωρίς να προβλέψει συγχρόνως μείωση των προβλεπόμενων ποσοστώσεων για τα προϊόντα Ι6. Αλλά, τέτοιος μηχανισμός θα μπορούσε να θεσπιστεί μόνο με ειδική απόφαση της Επιτροπής, μετά από εμπεριστατωμένη έρευνα της πραγματικής εξέλιξης της αγοράς και μετά από διαβουλεύσεις με το βιομηχανικό τομέα. Πρέπει σχετικά να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή παρενέβαλε, με την απόφαση 1619/83 της 8ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 159, σ. 56), το άρθρο *17 α* στην απόφαση 1696/82, το οποίο της επιτρέπει να εγκρίνει μερική μεταφορά στην κατηγορία Ιδ των ποσοστώσεων παραγωγής και παράδοσης της κατηγορίας Ι6 ή Ιγ, όταν η επιχείρηση αποδεικνύει την ανάγκη της μεταφοράς και κατά το μετρο που η μεταφορά αυτή δεν διαταράσσει τη λειτουργία του συστήματος. Έστω κι αν η απόφαση αυτή ελήφθη ενάμισυ περίπου έτος αφότου η βιομηχανία επέσυρε την

προσοχή της Επιτροπής επί των πρώτων δυσχερειών που ανέκυψαν για τα προϊόντα της κατηγορίας Ιδ, το χρονικό διάστημα που παρήλθε δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό, αν ληφθεί υπόψη το σύνολο των στοιχείων τα οποία γνωρίζει το Δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (Πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή·

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Οκτωβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

D. Louterman

Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco